

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh. 0400 805 904
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

**EN LAKKAA
TOIVOMASTA**

 HERÄTTÄJÄJUHLAT
3.-5.7.2026 YLIVIESKA

sunnuntai 5.7.2026
päätösseurat klo 13.30
Aliisa Brade

Jos katseemme nostamme kaivaten
yli arkisen huolen ja kiireen,
niin kuulemme Luojamme sydämen
hiljaa sykkivän kaikkeudessa.

Hyvät körttiläiset, rakkaat ystävät ja arvoisat läheiset,

näin veisaamme Siionin virren 182 ensimmäisessä säkeistössä. Jokainen meistä on ollut tilanteessa, jossa emme ole ymmärtäneet, huomanneet tai ehtineet auttaa apua tarvitsevaa. On se sitten ollut ystävä, perheenjäsen tai tuntematon vastaantulija. Kyse ei kuitenkaan välttämättä ole ollut siitä, ettei olisi halunnut auttaa. Ehkä on ollut kiire, muuta tärkeää tehtävää tai mieleen on tullut ajatus siitä, että joku muu kyllä auttaa.

Viime vuosikymmen on ollut muutoksen aikaa. Maailmanpolitiikassa kiehuu, ympäristön tila on kriisiytynyt ja teknologian kehitys on nopeaa. Maailman muutokset ovat koskettaneet meitä yhteiskuntana, mutta vaikutus on laskeutunut myös yksilötasolle. Olen pohtinut elinympäristömme jatkuvan muutoksen vaikutusta meihin ihmisinä. Se on vaikuttanut siihen, miten kohtaamme maailman. Siihen miten kohtaamme toisemme ja miten me kohtelemme toisiamme. Muutos on raivannut tilaa itsekeskeisyydelle ja haastanut meidän kykyämme kohdata toisemme rauhassa ja aidosti.

Nykyään itsekeskeisyys ei ole vain ylimielisyyttä. Se ei ole ainoastaan ”minä ensin” -periaatteella elämistä tai empatian puutetta. Jaana Hallamaa totesi Helsingin Sanomien haastattelussa keväällä 2025 seuraavasti: ”Itsekeskeisyydestä on tullut keino tasapainotella aikamme harjalla.” Maailman muutosten mukana ympärillemme on muodostunut yksilökeskeinen yhteiskunta, jonka pohja-ajatuksena on se, että jokainen meistä on oman onnensa seppä. Emme ajattele enää, miten me pärjäämme, vaan miten minä pärjään. Olemme ajautuneet tilanteeseen, jossa olemme unohtaneet sen, mikä elämässä on oikeasti tärkeää: meitä ympäröivät rakkaat läheiset ihmiset. Olemme unohtaneet tehdä tekoja toistemme puolesta, auttaa toisiamme ja ihan vain olla läsnä.

Yksilökeskeisyyttä korostavasta yhteiskunnasta on muovautunut itsekeskeisyyttä korostava yhteiskunta. Olemme alkaneet mieltää itsekkyyden vahvuutena. On totta, että on vahvuutta olla

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh. 0400 805 904
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

**EN LAKKAA
TOIVOMASTA**

 HERÄTTÄJÄJUHLAT
3.-5.7.2026 YLIVIESKA

itsenäinen. Mutta vahvuutta ei kuitenkaan ole muiden ihmisten huomiotta jättäminen. Vahvuutta on pikemminkin tukea muita ja osata tukeutua muihin. Itsekeskeisyys pitää meidät helposti kiireisinä omissa kuplissamme. Oma menestys saattaa tuntua kaikista tärkeimmältä. Ajattelemme jatkuvasti tulevaa ja suunnittelemme elämäämme monien vuosien päähän. Emme muista elää tässä hetkessä niiden ihmisten kanssa, jotka meitä nyt ympäröivät. Samat ihmiset eivät välttämättä ”siltoin joskus myöhemmin” enää jaa hetkiä kanssamme. Sosiaalinen media on tarjonnut meille alustan, jonka kautta koettu läsnäolo on vain illuusiota. Somessa itsekeskeisyyttä ruokkii minäkeskeisyys, vertailu ja huomionhakuisuus. Somen pinnallisuus saa meidät tavoittelemaan asioita, jotka eivät ole edes mahdollisia. Meidän tulisi ymmärtää, että lopulta merkityksellisintä ei ole se, kuka menestyi parhaiten tai kenellä oli eniten seuraajia, vaan se, kuka näytti teoillaan välittävän.

Ihmisinä me emme pysty lukemaan toistemme ajatuksia. Sen takia tekojen merkitys onkin niin suuri. Muut eivät tiedä sitä, mitä ajattelemme vaan näkevät sen, mitä teemme. Milloin olet viimeksi tehnyt toisen eteen pyyteettömän teon? Ollut oikeasti läsnä, kuunnellut tai tarjonnut olkapään surevalle? Itsekeskeisyys on yksinkertaisesti saanut meidät unohtamaan rakkauden ja tekojen merkityksen. Rakkaus näkyy tekoina ja sen takia sillä onkin väliä, miten me kohtelemme toisiamme. On tärkeää, että muistaisimme taas lähimmäisenrakkautta: pyyteetöntä toisten auttamista ja huomioimista. Ajattelemme helposti, että tekojen tulisi olla suuria ja maailmaa mullistavia. Pelkkä kysymys toisen voinnista, mukaan ottaminen keskusteluun tai hymy vastaantulevalle — se riittää.

Yhteiskunnan muovaaman itsekeskeisyyden kitkeminen ei välttämättä vaadi uhrauksia. Se vaatii sen, että opettelemme taas näkemään toisemme. Opettelemme taas näyttämään rakkautta. Sillä ei ole merkitystä, teemmekö aina kaiken oikein, vaan sillä, että rakastammeko. Näkykö rakkautemme käytännössä, tekoina? Pystymmekö irrottautumaan omasta kuplastamme ja kohtaamaan toisemme: ihmisinä ja yksilöinä. Rakkaus ei ole suurta, kun siitä puhutaan, vaan silloin, kun se näkyy. Siispä tehkää tekoja, auttakaa, kuunnelkaa, tukekaa, kohdatkaa. Älkää väheksykö pienintäkään hyvää tekoa. Jeesus ei kysy miten menestyit, vaan miten rakastit. Rakkaus, jota saamme ja annamme, kantaa ikuisesti.

Siis rakastakaa, se riittää.